

Sygn. akt I ACa 1318/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2016 roku

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jolanta Grzegorzcyk
Sędziowie:	SA Hanna Rojewska (spr.) SA Tomasz Szabelski
Protokolant:	stażysta Iga Kowalska

po rozpoznaniu w dniu 4 marca 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł.**

przeciwko **Agencji (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w Z. w likwidacji**

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 22 czerwca 2015 roku

sygn. akt X GC 217/14

1) **oddala apelację;**

2) **zasądza od Agencji (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Z. w likwidacji na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie apelacyjne.**

Sygn. akt I ACa 1318/15

UZASADNIENIE

Nakazem zapłaty, wydanym w postępowaniu nakazowym w dniu 21 lutego 2014 roku, Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. przeciwko Agencji (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w Z. w likwidacji nakazał pozwanej Agencji (...) Spółki Akcyjnej w miejscowości Z. aby zapłaciła na podstawie weksła

powodowi (...) S.A. z siedzibą w Ł. kwotę 1.187.666,26 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 lutego 2013 roku oraz kwotę 22.063 złotych tytułem kosztów procesu.

Zarzuty od powyższego nakazu zapłaty wniosła pozwana Agencja (...) S.A. z siedzibą w Z..

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 22 czerwca 2015 roku Sąd Okręgowy w Łodzi utrzymał w mocy nakaz zapłaty tegoż Sądu z dnia 21 lutego 2014 r. w sprawie sygn. akt X GNc 156/14 w zakresie kwoty 637.589,84 zł oraz ustawowych odsetek od tej kwoty, uchylił nakaz zapłaty w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu, zasądził od Agencji (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Z. w likwidacji na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. kwotę 4.881 zł tytułem zwrotu kosztów procesu i nakazał pobrać od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi kwotę 4.693 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Powyższy wyrok zapadł na podstawie poczynionych przez Sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych, z których wynika, że w dniu 17 maja 2011 roku powódka (...) Spółka Akcyjna w Ł. (poprzednio: (...) S.A. w Ł.) zawarła z P. P., prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą Agencja (...) w miejscowości Z., cztery umowy leasingu operacyjnego nr: (...), (...), (...) i (...), których przedmiotem były cztery autobusy turystyczne (...), nabyte przez finansującego (powódkę) za ceny netto 250.000 Euro, 228.000 Euro, 228.000 Euro i 228.000 Euro. Umowy te zostały zawarte na okres: pierwsza – do dnia 20 grudnia 2014 roku, a pozostałe trzy - do dnia 20 maja 2016 roku, o ile nie zostaną rozwiązane w trybie § 7 Ogólnych Warunków Umowy Leasingu (OWUL) lub nie wygasną z innych przyczyn.

Korzystający (P. P.) zobowiązał się do terminowego regulowania opłat leasingowych i innych płatności na rzecz finansującego, określonych w umowach. W art. 4 umów strony postanowiły, że prawne zabezpieczenie umów będą stanowić po dwa weksle in blanco korzystającego wraz z deklaracją wekslową.

Wraz z w/w umowami leasingu, powódka w tym samym dniu, tj. 17 maja 2011 roku, zawarła z P. P., prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą Agencja (...) w miejscowości Z., cztery umowy zobowiązujące do sprzedaży, mocą których powódka zobowiązała się przenieść na P. P. własność, dokonując sprzedaży, określonych szczegółowo w umowach leasingu przedmiotów leasingu. Jednocześnie, powódka miała prawo rozwiązać w/w umowy mocą jednostronnego oświadczenia woli, jeżeli kupujący (P. P.) nie wypełni wszystkich obowiązków określonych w umowach leasingu, w szczególności nie dokona w terminie wszelkich płatności przewidzianych w umowach leasingu, jak również - w razie przedterminowego wygaśnięcia lub rozwiązania umów leasingu przez finansującego z przyczyn, za które odpowiedzialność ponosi korzystający.

W zakresie ubezpieczenia przedmiotu leasingu strony ustaliły, że zastosowanie będzie miał § 6 oraz § 6 b OWUL (art. 5 ust. 2 umów leasingu). Zgodnie z § 6b OWUL, obowiązek i koszt ubezpieczenia przedmiotów leasingu do pełnej wartości rynkowej na rzecz finansującego ciążył na korzystającym przez cały czas posiadania przedmiotów leasingu, wskazanych lub zaakceptowanych przez finansującego ubezpieczyciela. W konsekwencji powyższego, korzystający, jako ubezpieczający, zawarł umowy ubezpieczeń przedmiotów leasingu z (...) S.A. w W.. Suma ubezpieczeniowa wyniosła - w przypadku trzech autobusów – 810.000 złotych, a w przypadku jednego z nich – 890.000 złotych.

W deklaracjach wekslowych P. P. wskazał, że powódka ma prawo wypełnić weksel w każdym czasie na sumę odpowiadającą jego zadłużeniu z tytułu w/w umów leasingu, w tym z tytułu opłat leasingowych i innych świadczeń wynikających z umów leasingu, odsetek za opóźnione płatności oraz innych świadczeń ubocznych oraz weksel ten opatrzyć datą płatności według swojego uznania, zawiadamiając P. P., nie później niż 7 dni przed terminem płatności weksla.

Zawierając umowy leasingu, P. P. otrzymał od powódki ogólne warunki umowy leasingu – leasing operacyjny, co potwierdził podpisem na ostatniej ich stronie oraz „parafkami” na każdej ze stron OWUL. Zgodnie z § 7 pkt 9 OWUL, w przypadku rozwiązania umowy leasingu w trybie § 7 pkt 7 finansujący może żądać od korzystającego, poza zapłatą wszystkich wymagalnych opłat leasingowych, również zapłaty odszkodowania w wysokości sumy wszystkich opłat niewymagalnych do dnia jej rozwiązania, pomniejszonych o korzyści, które zgodnie z § 7 pkt 10 rozumiane są jako dyskonto wyliczone od dnia wskazanego przez finansującego w wezwaniu do zapłaty do dnia zapłaty określonego w

umowie leasingu oraz - jako cena ze sprzedaży przedmiotu leasingu, pomniejszona o koszty sprzedaży i inne tam opisane. Ogólne warunki określały szczegółowo sposób ich wyliczenia oraz sposób ustalenia wysokości korzyści do czasu sprzedaży przedmiotu leasingu.

Aneksami do w/w umów leasingu i umów zobowiązujących do sprzedaży, zawartymi w dniu 12 marca 2012 roku przez finansującego (powódkę), korzystającego (P. P.) i następcę korzystającego (pozwaną Spółkę), P. P. wniósł o wyrażenie przez finansującego zgody na przejęcie przez następcę korzystającego wymagalnych oraz niewymagalnych zobowiązań, wynikających z umów leasingu operacyjnego oraz umów zobowiązujących do sprzedaży, z jednoczesnym zwolnieniem korzystającego z tych zobowiązań; korzystający oświadczył że zwolnienie to przyjmuje i przelał na swojego następcę, tj. pozwaną Agencję (...) Spółkę Akcyjną w miejscowości Z., wszelkie prawa przysługujące mu na podstawie opisanej w § 1 umów i zobowiązał się wydać swojemu następcy przedmioty leasingu w terminie do 7 dni od dnia wejścia w życie aneksów. Finansujący oświadczył, że wyraża zgodę na wstąpienie przez następcę korzystającego w prawa wynikające z § 1 aneksów oraz na przejęcie przez następcę korzystającego wymagalnych oraz niewymagalnych zobowiązań wynikających z tych umów.

W dniu 4 października 2012 roku powódka wystosowała do pozwanej oświadczenia, w których wskazała, że w związku z opóźnieniami w regulowaniu zobowiązań pieniężnych, na podstawie § 7 ust. 7 pkt 7.1 OWUL, rozwiązuje w trybie natychmiastowym, bez okresu wypowiedzenia, w/w umowy leasingu. Poinformowała też, że na mocy w/w oświadczeń następuje rozwiązanie umów zobowiązujących do sprzedaży, bez zachowania terminów wypowiedzenia, mając na uwadze § 1 ust. 4 tychże umów. Jednocześnie, powołując się na § 5 ust. 8 OWUL, wezwała do uiszczenia zaległych opłat leasingowych wraz z odsetkami za zwłokę w zapłacie, wyliczonymi na dzień 4 października 2012 roku, tj. kwot: jeśli chodzi o umowę leasingu nr (...) - 57.214,49 złotych tytułem zaległych opłat leasingowych i 2.073,70 złotych z tytułu odsetek za zwłokę, ; jeśli chodzi o umowę leasingu nr (...) – 48.388,64 złotych tytułem zaległych opłat leasingowych i 1.883,91 złotych z tytułu odsetek za zwłokę, jeśli chodzi o umowę leasingu nr (...) – 48.388,64 złotych tytułem zaległych opłat leasingowych i 1.778,32 złotych z tytułu odsetek za zwłokę, a jeśli chodzi o umowę leasingu nr (...) – 48.511,64 złotych tytułem zaległych opłat leasingowych i 1.745,92 złotych z tytułu odsetek za zwłokę.

Zgodnie z oświadczeniami o rozwiązaniu umów leasingu z dnia 4 października 2012 roku pozwana została zobowiązana do zwrotu przedmiotów umów leasingu w nieprzekraczalnym terminie do dnia 18 października 2012 roku. Pozwana zwróciła przedmioty w/w umów w terminie.

W dniu 31 stycznia 2013 roku powódka wystosowała do pozwanej zawiadomienie o wypełnieniu weksli wraz z wezwaniem do zapłaty. Zawiadomiła ją, że, wobec zwłoki w zapłacie należności z tytułu przedmiotowych umów leasingu, uzupełni wystawione przez pozwaną weksle in blanco odpowiednio na kwoty: 812.584,68 złotych, 765.065,89 złotych, 764.960,30 złotych i 765.054,27 złotych. Wskazała, że weksle płatne będą w dniu 12 lutego 2013 roku w siedzibie powódki, w Ł.. Jednocześnie wezwała pozwaną do zapłaty należności, wskazując, że brak takiej zapłaty przed uzupełnieniem weksli lub w terminach określonych przepisami prawa wekslowego spowoduje wszczęcie postępowania sądowego.

W dniu 15 lutego 2013 roku powódka uzupełniła podpisane przez pozwaną weksle, wskazując datę płatności na dzień 15 lutego 2013 roku i określając sumy wekslowe na kwoty 812.584,68 złotych, 765.065,89 złotych, 764.960,30 złotych i 765.054,27 złotych.

Na należności wynikające z umowy leasingu nr (...) złożyły się:

- opłaty po rozwiązaniu umowy leasingu z tytułu odszkodowania za przedterminowe rozwiązanie umowy leasingu w wysokości 796.085,24 złotych,
- kwota odsetek od fakturowanych opłat leasingowych, wyliczona na dzień 11 grudnia 2012 roku, w wysokości 2.149,26 złotych,
- kwota zafakturowanych niezapłaconych opłat leasingowych w wysokości 14.350,18 złotych.

Na należności wynikające z umowy leasingu nr (...) złożyły się:

- opłaty po rozwiązaniu umowy leasingu z tytułu odszkodowania za przedterminowe rozwiązanie umowy leasingu w wysokości 755.003,84 złotych,
- kwota odsetek od fakturowanych opłat leasingowych, wyliczona na dzień 11 grudnia 2012 roku, w wysokości 1.946,36 złotych,
- kwota zafakturowanych niezapłaconych opłat leasingowych w wysokości 8.115,69 złotych.

Na należności wynikające z umowy leasingu nr (...) złożyły się:

- opłaty po rozwiązaniu umowy leasingu z tytułu odszkodowania za przedterminowe rozwiązanie umowy leasingu w wysokości 755.003,84 złotych,
- kwota odsetek od fakturowanych opłat leasingowych, wyliczona na dzień 11 grudnia 2012 roku, w wysokości 1.840,77 złotych,
- kwota zafakturowanych niezapłaconych opłat leasingowych w wysokości 8.115,69 złotych.

Na należności wynikające z umowy leasingu nr (...) złożyły się:

- opłaty po rozwiązaniu umowy leasingu z tytułu odszkodowania za przedterminowe rozwiązanie umowy leasingu w wysokości 755.003,84 złotych,
- kwota odsetek od fakturowanych opłat leasingowych, wyliczona na dzień 11 grudnia 2012 roku, w wysokości 1.811,74 złotych,
- kwota zafakturowanych niezapłaconych opłat leasingowych w wysokości 8.115,69 złotych,
- pozostałe koszty poniesione przez finansującego a nie uregulowane przez korzystającego (koszty windykacji) w wysokości 123 złotych.

W dniach 3 marca 2013 roku, 12, marca 2013 roku, 10 kwietnia 2013 roku i 31 grudnia 2013 roku powódka sprzedała przedmioty umów leasingu następującym podmiotom: (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. za kwotę 706.000 złotych netto (868.380 złotych brutto), WIKTORIA P. W. w P. za kwotę 550.500 złotych netto (677.115 złotych brutto), (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. za kwotę 625.000 złotych netto (768.750 złotych brutto) i (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. za kwotę 597.157,56 złotych netto (734.503,80 złotych brutto).

Wobec sprzedaży przedmiotów leasingu powódka, w dniach 10 kwietnia 2013 roku, 30 kwietnia 2013 roku i 13 lutego 2014 roku, wystawiła pozwanej noty uznaniowe na następujące kwoty: 700.901,95 złotych, 550.076,43 złotych, 624.871,85 złotych i 594.225,07 złotych.

Ceny uzyskane przez powódkę za sprzedane autobusy, będące przedmiotami umów leasingu nr (...), odpowiadały ich wartości rynkowej na daty sprzedaży. Nie były to ceny zaniżone.

W świetle powyższych okoliczności Sąd pierwszej instancji uznał, że powództwo, jako zasadne, należało uwzględnić. Na wstępie swych rozważań podkreślił, że powódka (...) S.A. w Ł. jest legitymowana czynnie do wystąpienia z przedmiotowym powództwem. Postanowieniem z dnia 27 marca 2013 roku, wydanym przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, XX Wydział Krajowego Rejestru Sądowego, w sprawie o sygn. akt LD.XX NS-REJ.KRS/(...), wykreślona została poprzednia nazwa Spółki – (...) Spółka Akcyjna, a wpisana została nowa nazwa – (...) Spółka Akcyjna. Nie budziła również wątpliwości Sądu legitymacja bierna strony pozwanej.

Następnie Sąd Okręgowy wskazał, że po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty, wydanego na podstawie weksła własnego in blanco, spór z płaszczyzny stosunku prawa wekslowego przenosi się na ogólną płaszczyznę stosunku prawa cywilnego. Strony mogą zatem powoływać się na podstawy faktyczne i prawne, wynikające z łączącego je stosunku prawnego, który jest źródłem dochodzonego przez powoda roszczenia cywilnoprawnego, nawet jeżeli okaże się, że roszczenie wekslowe nie istnieje. Tym samym uznał, że uprawniony był badać zasadność dochodzonej przez powódkę należności w kwocie 637.589,83 złotych poprzez analizę łączących strony umów leasingu, a także treści deklaracji wekslowych.

W rozpoznawanej sprawie powódka dochodziła od pozwanej roszczenia na podstawie wystawionych przez nią weksli. W ocenie Sądu pierwszej instancji, przedstawiony przez stronę pozwaną materiał dowodowy daje podstawy do przyjęcia, że przedmiotowe weksle, w chwili ich podpisania przez pozwaną jako wystawcę i wydania przez pozwaną powodowej Spółce, były weksłami niezupełnymi, tj. weksłami in blanco oraz, że zgodnie z deklaracjami wekslowymi, weksle te miały zabezpieczać roszczenia z tytułu umów leasingu. Miały zostać wypełnione w sytuacji zadłużenia pozwanej z tytułu umów leasingu. Skoro pozwana nie wywiązywała się z określonych w umowach leasingu obowiązków, tj. terminowego regulowania opłat leasingowych i innych płatności na rzecz powódki, określonych w umowach leasingu (czemu pozwana nie zaprzeczyła), to należy stwierdzić, że weksle zostały wypełnione przez powódkę prawidłowo, zgodnie z deklaracjami wekslowymi.

Sąd Okręgowy podkreślił, że nieprawdą jest, jakoby weksle zostały wypełnione przez powódkę na kwoty wyższe, niż wartość zobowiązania, tj. by wartość zadłużenia pozwanej została błędnie wyliczona i w konsekwencji - zawyżona. Wbrew powyższemu twierdzeniu, sumy wekslowe odpowiadały zadłużeniu pozwanej wobec powódki istniejącemu w dacie wypełnienia weksli, na co wskazuje zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. Powódka dokonała sprzedaży przedmiotów leasingu dopiero w dniach 3 marca 2013 roku, 12 marca 2013 roku, 10 kwietnia 2013 roku i 31 grudnia 2013 roku, a więc po dacie wypełnienia weksli, co miało miejsce w dniu 15 lutego 2013 roku. Stąd też kwoty wypełnionych przez powódkę weksli opiewały na wartości zobowiązań pozwanej sprzed sprzedaży przedmiotów leasingu, co było zabiegiem jak najbardziej prawidłowym.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że wysokość należnego odszkodowania została przez powódkę pomniejszona (na podstawie § 7 pkt 10.2 OWUL) o ceną uzyskaną ze sprzedaży autobusów. Powódka pierwotnie bowiem wniosła o zasądzenie wyłącznie kwoty 1.187.666,26 złotych, a następnie cofnęła powództwo jeszcze w zakresie kwoty 550.077,16 złotych, ostatecznie wnosząc o zasądzenie kwoty 637.589,83 złotych. Skoro sumy wekslowe opiewały na kwotę w łącznej wysokości 3.107.665,14 złotych, a powódka wniosła o zasądzenie kwoty 637.589,83 złotych, niewątpliwym jest, że wysokość należnego powódce odszkodowania została przez nią pomniejszona o kwotę 2.470.075,31 złotych, a więc o kwotę stanowiącą równowartość cen netto uzyskanych ze sprzedaży autobusów.

Dostrzegł Sąd Okręgowy, że ceny netto uzyskane przez powódkę ze sprzedaży poszczególnych autobusów różniły się nieznacznie od kwot wskazanych w notach uznaniowych, tj. były nieco wyższe, niemniej jednak wskazał, że różnice te wynikały z pomniejszenia cen uzyskanych ze sprzedaży o koszty tej sprzedaży, poniesione przez powódkę, przy jednoczesnym ich powiększeniu o wartość dyskonta, czyli korzyści uzyskanych przez powódkę, a wynikających z zapłaty odszkodowania, o którym mowa w § 7 ust. 2 OWUL (§ 7 ust. 3 pkt 3.1 OWUL). I tak:

1) w zakresie pierwszej umowy leasingu nr (...) cena netto uzyskana ze sprzedaży autobusu wyniosła 706.000 złotych, jednakże poniesione przez powódkę koszty sprzedaży wyniosły 5.217,29 złotych, zaś wartość dyskonta wyniosła 119,24 złotych, stąd nota uznaniowa wystawiona na kwotę 700.901,95 złotych (706.000,00 złotych - 5.217,29 złotych + 119,24 złotych = 700.901,95 złotych),

2) w zakresie drugiej umowy leasingu nr (...) cena netto uzyskana ze sprzedaży autobusu wyniosła 550.500 złotych, jednakże poniesione przez powódkę koszty sprzedaży wyniosły 613,58 złotych, zaś wartość dyskonta wyniosła 190,01 złotych, stąd nota uznaniowa wystawiona na kwotę 550.076,43 złotych (550.500,00 złotych - 613,58 złotych + 190,01 złotych = 550.076,43 złotych),

3) w zakresie trzeciej umowy leasingu nr (...) cena netto uzyskana ze sprzedaży autobusu wyniosła 625.000 złotych, jednakże poniesione przez powódkę koszty sprzedaży wyniosły 451,79 złotych, zaś wartość dyskonta wyniosła 323,64 złotych, stąd nota uznaniowa wystawiona na kwotę 624.871,85 złotych (625.000,00 złotych - 451,79 złotych + 323,64 złotych = 624.871,85 złotych),

4) w zakresie czwartej umowy leasingu nr (...) cena netto uzyskana ze sprzedaży autobusu wyniosła 597.157,56 złotych, jednakże poniesione przez powódkę koszty sprzedaży wyniosły 3.239,54 złotych, zaś wartość dyskonta wyniosła 307,05 złotych, stąd nota uznaniowa wystawiona na kwotę 594.225,07 złotych (597.157,56 złotych - 3.239,54 złotych + 307,05 złotych = 594.225,07 złotych).

Sąd Okręgowy podkreślił, że wbrew twierdzeniom pozwanej, cena uzyskana ze sprzedaży przedmiotów poszczególnych umów leasingu mieściła się w granicach ich rynkowej wartości w dacie ich sprzedaży.

Nadto, na sumę zadłużenia nie złożyły się raty leasingowe uiszczone przez pozwaną. Powódka dochodzi bowiem wyłącznie tych należności, które nie zostały przez pozwaną uregulowane. Załączone przez powódkę dokumenty w postaci wyliczeń odszkodowań i rozliczeń umów leasingu precyzyjnie wskazują, co składa się na sumę dochodzonej należności. Wyszczególnione w nich kwoty uznać należy – zdaniem sądu meriti- za rzeczywiste i zasadne. W sprawie niespornym jest, że strony łączyły cztery umowy leasingu operacyjnego. Na mocy tych umów powódka nabyła, a następnie oddała pozwanej w leasing autobusy turystyczne (...) o wartości odpowiednio 250.000 Euro, 228.000 Euro, 228.000 Euro i 228.000 Euro. Trzy z tych umów były zawarte do dnia 20 maja 2016 roku, a jedna - do dnia 20 grudnia 2014 roku. Pozwana była upoważniona do używania przedmiotów leasingu w zamian za uiszczanie comiesięcznych rat leasingowych w wysokościach określonych w terminarzach opłat. Bezspornym jest, że mimo ciężącego na niej obowiązku (art. 709¹³ k.c. i § 5 ust. 3 OWUL), pozwana zaprzestała regulowania opłat leasingowych za przedmioty leasingu, co spowodowało, że powódka rozwiązała umowy w dniu 4 października 2012 roku.

Wskazana przez powódkę przyczyna wypowiedzenia umów leasingu mieściła się w zakresie przedmiotowym normy, wynikającej z art. 709¹³ § 2 k.c. Skierowane do pozwanej wypowiedzenie w/w umów zostało uprzedzone pisemnym upomnieniem, wyznaczającym odpowiedni dodatkowy termin, z jednoczesnym zagrożeniem, iż w razie jego bezskutecznego upływu finansujący będzie uprawniony do natychmiastowego rozwiązania umowy. Pismem z dnia 31 stycznia 2013 roku, zatytułowanym „zawiadomienie o wypełnieniu weksli wraz z wezwaniem do zapłaty”, powódka poinformowała pozwaną o wysokości i tytule zadłużenie Spółki Agencja (...) na dzień 31 stycznia 2013 roku i wezwała ją do spłaty powyższego zadłużenia, w nieprzekraczalnym terminie do dnia 15 lutego 2013 roku, wskazując przy tym, że w przypadku braku zapłaty wskazanej kwoty będzie zmuszona do uzupełnienia weksli i niezwłocznego wystąpienia na drogę postępowania sądowego. Na gruncie przedmiotowej sprawy, po stronie powódki, powstało zatem prawo do wypowiedzenia pozwanej umów leasingu i powódka skutecznie je wypowiedziała, zachowując przy tym wymogi art. 709¹³ § 2 k.c.

W świetle materiału dowodowego sprawy Sąd Okręgowy uznał, że powódce przysługuje odszkodowanie (art. 709¹² k.c. i § 7 ust. 9 OWUL) w wysokości sumy wszystkich przewidzianych w umowie, a niewymagalnych do dnia rozwiązania umowy, opłat leasingowych (§ 5 ust. 2 OWUL), pomniejszonych o uzyskane przez powódkę korzyści w postaci cen, jakie uzyskała ze sprzedaży przedmiotów leasingu oraz dyskont i powiększonych jednocześnie o koszty samej sprzedaży.

Wysokość niezapłaconych przez pozwaną opłat leasingowych wyniosła łącznie 591.021,46 złotych.

Zgodnie z treścią § 5 ust. 8 OWUL, w przypadku opóźnienia w zapłacie pozwana miała obowiązek zapłacić zaległości wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od terminu wymagalności do dnia zapłaty. Z tytułu odsetek od zafakturowanych i niezapłaconych faktur pozwana winna zatem zapłacić powódce łącznie kwotę 7.748,13 złotych, wyliczoną na dzień 11 grudnia 2012 roku. Same zaś zaległe opłaty leasingowe z umów leasingu wyniosły natomiast 38.697,25 złotych. Pozwana nie wykazała, aby opłaty te zapłaciła powódce.

Koszty windykacji, które pozwana powinna zapłacić stronie powodowej wyniosły ogółem kwotę 123 złotych.

Ponieważ pozwana nie zakwestionowała skutecznie obowiązku zwrotu wszystkich powyższych kosztów na rzecz strony powodowej w żądanej przez nią wysokości, Sąd pierwszej instancji, na podstawie art. 496 k.p.c., utrzymał w mocy zaskarżony nakaz zapłaty w zakresie kwoty 637.589,84 złotych oraz ustawowych odsetek od tej kwoty, o których orzekł w oparciu o przepis art. 481 § 1 i 2 k.c. i które zasądził od dnia 16 lutego 2013 roku, tj. od dnia następującego po dniu wypełnieniu weksli.

W zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu Sąd Okręgowy uchylił nakaz zapłaty i stosując zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu, na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. w zw. § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 4.881 złotych.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poza. (...) ze zm.) w zw. z art. 100 zd. 1 k.p.c. nakazał pobrać od powódki na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi kwotę 4.693 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana, zaskarżając go w całości i zarzucając mu naruszenie przepisów prawa materialnego i procesowego, tj.:

- 1) art. 709¹⁵ k.c. poprzez nieprzyjęcie wskazanego przepisu do zastosowania pomimo wystąpienia opisanych w nim przesłanek. W ramach zastosowania art. 709¹⁵ k.c. Sąd pierwszej instancji winien był uznać, czego bezpodstawnie nie dokonał, że korzyścią powoda (finansującego) odniesioną przez niego wskutek przedterminowego rozwiązania stosunku leasingu z wyłącznej winy pozwanego (korzystającego) jest wartość rynkowa przedmiotu leasingu, która to wartość rynkowa przedmiotów leasingu winna wpływać na wysokość zgłoszonego przez powoda roszczenia;
- 2) art. 709¹³ § 2 k.c. poprzez bezpodstawne uznanie, że wskazany przepis stanowi podstawę materialnoprawną roszczenia powoda, co jest w świetle treści przepisu art. 709¹³ § 2 k.c. niemożliwe i nieadekwatne względem stanu faktycznego sprawy;
- 3) art. 6 k.c. poprzez bezpodstawne uznanie, że pozwany nie wykazał, że suma wekslowa wpisana w weksel, stanowiący podstawę niniejszego postępowania, jest wpisana w sposób niezgodny z treścią łączącego strony stosunku podstawowego;
- 4) art. 233 k.p.c. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i nie podjęcie przez Sąd I instancji wszechstronnego rozważenia zebranego w toku postępowania materiału dowodowego, co w konsekwencji wpłynęło na błędne ustalenia stanu faktycznego stosunków pomiędzy stronami;
- 5) art. 328 k.p.c. poprzez naruszenie wskazanego przepisu przez Sąd I instancji, w ten sposób, że z treści uzasadnienia do wydanego przez Sąd I instancji orzeczenia nie wynika, na jakiej podstawie prawnej wydany został zaskarżony wyrok, a także w oparciu o jakie dowody a nadto, jakim z zaferowanych w toku postępowania dowodom, Sąd I instancji nie dał wiary i z jakich przyczyn;
- 6) błędne ustalenie stanu faktycznego sprawy, w szczególności w zakresie wysokości uzyskanych korzyści przez pozwanego w ramach zawarcia przez niego z osobami trzecimi, tj. (...) Sp. z o.o., WIKTORIA P. W. oraz (...) Sp. z o.o. umowy sprzedaży rzeczy ruchomych, stanowiącej uprzednio przedmiot leasingu w stosunku prawnym zawartym pomiędzy powodem a pozwanym.

W następstwie powyższych zarzutów skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przed Sądem pierwszej instancji, względnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez

oddalenie powództwa w całości i obciążenie powódki kosztami postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego pozwanej oraz o obciążenie powódki kosztami postępowania apelacyjnego wraz z kosztami zastępstwa procesowego.

W odpowiedzi na apelację strona powodowa wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Apelacyjny zważył, o następuje:

Apelacja pozwanej jako niezasadna podlegała oddaleniu.

W pierwszej kolejności, odnosząc się do wywiedzionych w niej zarzutów naruszenia prawa procesowego, za nietrafny należało uznać zarzut obrazy art. 328 § 2 k.p.c., którego skarżąca upatruje w braku wskazania podstawy prawnej zaskarżonego wyroku oraz nie wskazaniu, w oparciu o jakie dowody wyrok został wydany oraz którym dowodom Sąd nie dał wiary i z jakich przyczyn.

Ugruntowany jest w orzecznictwie pogląd, że zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w wyjątkowych okolicznościach, tj. jedynie wtedy, gdy treść uzasadnienia orzeczenia sądu pierwszej instancji uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego. O skutecznym jego postawieniu można mówić tylko wtedy, gdy braki uzasadnienia wyroku w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych i oceny prawnej muszą być tak znaczne, że sfera motywacyjna orzeczenia pozostaje nieujawniona, bądź ujawniona w sposób uniemożliwiający poddanie jej ocenie instancyjnej. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2012 r., sygn. II UK 162/11, LEX nr 1171001, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10.01.2013 r., III APa 63/12, LEX nr 1254543, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 24.01.2013 r., I ACa 1075/12, LEX nr 1267341).

Z taką sytuacją nie mamy jednak do czynienia w rozpoznawanej sprawie. Nie można bowiem podzielić twierdzeń skarżącej, że Sąd Okręgowy nie wskazał, na podstawie których dowodów oparł rozstrzygnięcie w sprawie. Z poczynionych ustaleń faktycznych szczegółowo bowiem wynika, na które dowody powołał się. Również, po dokonanych przez siebie ustaleniach faktycznych, Sąd pierwszej instancji szczegółowo odniósł się do dowodów zebranych w sprawie, wskazując, iż dowody w postaci dokumentów oraz opinii biegłego sądowego z zakresu mechaniki pojazdowej i rekonstrukcji wypadków drogowych dr inż. T. W., są wzajemnie spójne i wiarygodne. Sąd meriti wyjaśnił także, z jakich przyczyn oddalił wniosek pozwanej o udzielenie 14 – dniowego terminu na złożenie pisma z ustosunkowaniem się do wyjaśnień biegłego sądowego oraz o zobowiązanie powódki do złożenia wyceny spornych pojazdów, jako zmierzających do przedłużenia toczącego się postępowania. Nadto zaznaczył, że pominął dowód ze wskazanych w uzasadnieniu dokumentów zawnioskowanych i przez pozwaną, i przez stronę powodową, jako nie wnoszących niczego do sprawy i całkowicie obojętnych z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy.

W świetle powyższego uznać należy, że Sąd pierwszej instancji skrupulatnie ocenił zawnioskowane przez strony dokumenty oraz dowód z opinii w/w biegłego sądowego, przy czym nie sposób nie zauważyć, że poza tymi dowodami, nie dysponował innym materiałem dowodowym.

Bezzasadnie również skarżąca zarzuca naruszenie przez Sąd przepisu art. 233 § 1 k.p.c., którego upatruje w naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów i nie podjęciu przez Sąd pierwszej instancji wszechstronnego rozważenia zebranego w toku postępowania materiału dowodowego, co w konsekwencji, zdaniem skarżącej, wpłynęło na błędne ustalenia stanu faktycznego - stosunków pomiędzy stronami.

Trudno nie dostrzec, że zawarty w apelacji zarzut braku wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego nie został w istocie poparty żadnymi argumentami. Tymczasem kwestionowanie oceny dowodów, przeprowadzonej przez Sąd pierwszej instancji, wymaga wykazania, że sąd ten uchybił zasadom logicznego rozumowania, lub doświadczenia życiowego i z tych względów przekroczył ramy swobodnej oceny dowodów. Jak podnosi się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, dla podważenia tej oceny nie jest wystarczające ogólne przekonanie strony o innej, niż przyjął to sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów, czy też odmiennej ich ocenie, niż ocena dokonana przez sąd

pierwszej instancji. Zarzut obrazy przepisu art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, korzystnych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej oceny materiału dowodowego (zob. m.in. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 572/99; z dnia 6 listopada 1998 r., II CKN 4/98; z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/2000; z dnia 5 sierpnia 1999 r., II UKN 76/99; z dnia 27 września 2002 r. II CKN 817/00; z dnia 7 października 2005 r. IV CK 122/05).

Tak wymaganych zarzutów skarżąca nie przedstawia i nie wykazuje, aby ocena dowodów oraz oparte na niej wnioski były dotknięte powyższymi uchybieniami. Co istotne, uzasadnienie apelacji w ogóle nie odnosi się do oceny konkretnych dowodów, operuje wyłącznie ogólnikami.

Zaznaczyć przy tym należy, że Sąd Okręgowy dysponował określonym, zaoferowanym przez strony postępowania, materiałem dowodowym w postaci dokumentów i opinii biegłego sądowego, które zostały przez niego prawidłowo ocenione i którym trafnie przypisał walor wiarygodności. Skarżąca w żadnym zakresie nie podważa wiarygodności tych dowodów. Jak już wskazano powyżej, jej apelacja w tym zakresie jest lakoniczna i sprowadza się jedynie do niczym nieopartego stwierdzenia - i to czysto subiektywnego - o braku wszechstronności oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Równie niezasadny pozostaje zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, którego w wywiedzionym zakresie skarżąca nawet nie podjęła próby uargumentowania. Tymczasem zarzut błędu w ustaleniach faktycznych mógłby okazać się zasadny dopiero wówczas, gdyby sąd ustalił stan faktyczny w oderwaniu od zgromadzonych dowodów (tzw. błąd braku), bądź gdy podstawą ustaleń faktycznych uczyniono wprawdzie wszystkie ujawnione w toku rozprawy dowody, lecz dokonano ich nieprawidłowej oceny z punktu widzenia zasad logiki, wskazań wiedzy czy doświadczenia życiowego (tzw. błąd dowolności).

Pozwana, chcąc zatem skutecznie podważyć poczynione w sprawie ustalenia faktyczne, winna była wskazać na konkretne uchybienia Sądu pierwszej instancji. Rzeczą strony skarżącej nie jest bowiem przedstawienie własnej wersji wydarzeń, lecz wykazanie, iż to sąd błędnie ustalił fakty. Natomiast apelującej nie udało się skutecznie zaprzeczyć ustaleniom faktycznym Sądu Okręgowego, w oparciu o które został wydany zaskarżony wyrok. Zaznaczyć należy, że okoliczności stanowiące podstawę ustaleń faktycznych dotyczą zawarcia przez strony umów leasingu, wypowiedzenia tych umów, wystawienia weksla, podpisania deklaracji wekslowej, wystawienia przez stronę powodową not odsetkowych, wysokości cen uzyskanych przez stronę powodową w wyniku sprzedaży przedmiotów objętych umowami leasingu. Skarżąca nie wskazuje, które z powyższych ustaleń kwestionuje. Podobnie jak i przy zarzucie naruszenia art. 233 k.p.c. także i w tym przypadku ogranicza się wyłącznie do ogólników.

W powyższej sytuacji Sąd Apelacyjny, uznając poczynione w sprawie ustalenia faktyczne za prawidłowe, przyjął je za własne.

Za chybione należało również uznać zarzuty naruszenia wskazanych w apelacji przepisów prawa materialnego. Przede wszystkim brak jest podstaw do uwzględnienia zarzutu naruszenia art. 6 k.c., którego pozwana doszukuje się w bezpodstawnym uznaniu, że nie wykazała ona aby suma wekslowa wpisana w weksel, stanowiący podstawę niniejszego postępowania, była wpisana w sposób niezgodny z treścią łączącego strony stosunku podstawowego.

Z uzasadnienia apelacji skarżącej nie wynika, jakimi argumentami kieruje się skarżąca, wywodząc powołany zarzut. Należy w tym miejscu przypomnieć, że zarzut naruszenia art. 6 k.c. formułuje zasadę rozkładu ciężaru dowodu. Jego procesowym odpowiednikiem jest przepis art. 232 k.p.c. Okoliczność, czy określony podmiot wywiązał się ze swojego obowiązku udowodnienia faktów, z których wywodzi skutki prawne, nie należy już do materii objętej dyspozycją art. 6 k.c., a stanowi aspekt mieszczący się już w domenie przepisów procesowych. W apelacji pozwanej próżno jednak poszukiwać zarzutu naruszenia adekwatnych w tym zakresie przepisów procesowych.

Niemniej jednak podnieść należy, że Sąd Okręgowy w rozważaniach natury jurydycznej odniósł się do wypełnienia weksli, wskazując, że po wypełnieniu weksli powódka dokonała sprzedaży przedmiotów leasingu i wobec powyższego pomniejszyła o wartość uzyskanych korzyści kwotę dochodzoną niniejszym pozwem. Szczegółowo na str. 11 i 12

uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd podał, że sumy wekslowe odpowiadały zadłużeniu pozwanej wobec powódki, istniejącemu w dacie wypełnienia weksli, dalej wskazując, że powódka dokonała sprzedaży przedmiotów leasingu dopiero w dniach 3 marca 2013 r., 12 marca 2013 r., 10 kwietnia 2013 r. i 31 grudnia 2013 r., a więc po dacie wypełnienia weksli, co miało miejsce w dniu 15 lutego 2013 r. Sąd Okręgowy nadto stwierdził, że wysokość należnego odszkodowania została przez powódkę pomniejszona (na podstawie § 7 pkt 10.2 OWUL) o cenę uzyskaną ze sprzedaży autobusów. W końcu Sąd pierwszej instancji wskazał też, że o ile ceny netto uzyskane przez powódkę ze sprzedaży poszczególnych autobusów różniły się nieznacznie od kwot wskazanych w notach uznaniowych, tj. były nieco wyższe, o tyle różnice te wynikały z pomniejszenia cen uzyskanych ze sprzedaży o koszty tej sprzedaży, poniesione przez powódkę, przy jednoczesnym ich powiększeniu o wartość dyskonta, czyli korzyści uzyskanych przez powódkę, a wynikających z zapłaty odszkodowania, o którym mowa w § 7 ust. 2 OWUL (§ 7 ust. 3 pkt 3.1 OWUL).

W świetle powyższego, w ocenie Sądu Apelacyjnego, bez wątpienia brak jest podstaw do uwzględnienia zarzutu naruszenia art. 6 k.c.

Chybionym okazał się także zarzut naruszenia art. 709¹³ § 2 k.c. Nie jest bowiem tak jak twierdzi skarżąca, że Sąd Okręgowy przyjął wskazany przepis za podstawę materialnoprawną roszczenia powódki, co zdaniem pozwanej jest w świetle treści przepisu art. 709¹³ § 2 k.c. niemożliwe i nieadekwatne względem stanu faktycznego sprawy.

Podkreślić należy, że w/w norma prawna została przywołana przez Sąd Okręgowy albowiem rozpatrywał on sprawę również na gruncie stosunku podstawowego. Wobec powyższego, wskazana przez powódkę przyczyna wypowiedzenia, mieściła się w zakresie przedmiotowym tej normy, przy czym jedynie w tym kontekście Sąd pierwszej instancji stwierdził, że po stronie powódki powstało prawo do wypowiedzenia umów leasingu i powódka skutecznie z tego uprawnienia skorzystała. Przepis ten jednak nie stanowił bezpośredniej podstawy prawnej zasądzenia należności od strony pozwanej.

Ubocznie należy stwierdzić, że na gruncie niniejszej sprawy skuteczność wypowiedzenia wiążących strony umów leasingu nie była podważana, a skarżąca kwestionowała jedynie rozliczenie finansowe tych umów.

Niezasadny jest w końcu i zarzut skarżącej naruszenia art. 709¹⁵ k.c. W jej ocenie Sąd pierwszej instancji winien był uznać, czego – jej zdaniem - bezpodstawnie nie dokonał, że korzyścią powódki (finansującej), odniesioną przez nią skutek przedterminowego rozwiązania stosunku leasingu z wyłącznej winy pozwanej (korzystającej), jest wartość rynkowa przedmiotu leasingu, która to wartość rynkowa przedmiotów leasingu winna wpływać na wysokość zgłoszonego przez powódkę roszczenia.

O ile rację ma pozwana, że Sąd Okręgowy nie powołał się w uzasadnieniu wyroku wprost na w/w przepis, o tyle wskazał normę art. 709¹² k.c. oraz § 7 ust. 9 OWUL, podkreślając, że powódce przysługuje odszkodowanie w wysokości sumy wszystkich przewidzianych w umowie, a niewymagalnych do dnia rozwiązania umowy, opłat leasingowych (§ 5 ust. 2 OWUL), pomniejszonych o uzyskane przez powódkę korzyści w postaci cen, jakie uzyskała ze sprzedaży przedmiotów leasingu oraz dyskont powiększonych jednocześnie o koszty samej sprzedaży.

Zaznaczyć w tym miejscu należy, że zgodnie z treścią przepisu art. 709¹⁵ k.c. w razie wypowiedzenia przez finansującego umowy leasingu na skutek okoliczności, za które korzystający ponosi odpowiedzialność, finansujący może żądać od korzystającego natychmiastowego zapłacenia wszystkich przewidzianych w umowie a niezapłaconych rat, pomniejszonych o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem i rozwiązania umowy leasingu.

Natomiast przywołany przez Sąd pierwszej instancji § 7 OWUL w ust. 9 stanowi, że w przypadku rozwiązania umowy leasingu w trybie § 7 pkt 7 finansujący może żądać od korzystającego, poza zapłatą wszystkich wymagalnych opłat leasingowych, również zapłaty odszkodowania w wysokości sumy wszystkich opłat niewymagalnych do dnia jej rozwiązania pomniejszonych o korzyści, które zgodnie z § 7 pkt 10 rozumiane są jako dyskonto wyliczone od dnia

wskazanego przez finansującego w wezwaniu do zapłaty do dnia zapłaty określonego w umowie leasingu oraz - jako cena ze sprzedaży przedmiotu leasingu, pomniejszona o koszty sprzedaży i inne tam opisane.

Zatem już same Ogólne Warunki Umów Leasingowych określały szczegółowo sposób wyliczenia należności oraz sposób ustalenia wysokości korzyści. Powyższe warunki leasingu częściowo są tożsame z powołanym w zarzutach apelacji przepisem kodeksowym. W związku z powyższym uznać należy, że Sąd Okręgowy de facto zastosował przepis art. 709¹⁵ k.c. jako podstawę prawną swego rozstrzygnięcia.

Należy przy tym podkreślić, że sąd meriti dopuścił - na wniosek strony pozwanej - dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu mechaniki pojazdowej i rekonstrukcji wypadków drogowych dr inż. T. W. celem ustalenia, czy ceny ze sprzedaży przedmiotów leasingowych są cenami rynkowymi i to na podstawie właśnie tej opinii ustalił i przyjął, że ceny odpowiadały cenom rynkowym i nie były zaniżone. O czym była mowa powyżej, wiarygodności dowodu z opinii biegłego sądowego skarżącej nie udało się skutecznie podważyć.

Sąd Okręgowy, utrzymując w mocy nakaz zapłaty, wskazał precyzyjnie, jakie pozycje i z jakiego tytułu z 4 umów leasingu składają się na kwotę zasądanego roszczenia, stosując ostatecznie art. 709¹⁵ k.c. właśnie do odliczenia wartości ceny sprzedaży przedmiotów leasingu.

Wobec powyższego, prezentowany w wywiedzionej apelacji pogląd, że cena ta nie miała znaczenia dla Sądu meriti, podczas gdy była korzyścią w rozumieniu art. 709¹⁵ k.c., jest nieuprawniony. Wbrew bowiem twierdzeniom skarżącej cena uzyskana ze sprzedaży przedmiotu leasingu jest korzyścią w rozumieniu tego przepisu i ugruntowane w tym zakresie jest orzecznictwo tak Sądu Najwyższego, jak i sądów powszechnych. Wynika z niego, że finansujący jest uprawniony po rozwiązaniu umowy leasingu dochodzić odszkodowania w celu przywrócenia położenia, w jakim znajdowałby się, gdyby korzystający należycie wykonał swoje zobowiązanie. Ze względu na to, że odszkodowanie nie może przewyższyć uszczerbku w majątku poszkodowanego, należne finansującemu odszkodowanie podlega pomniejszeniu o uzyskane przez niego korzyści, do których zalicza się m.in. wartość rzeczy zwróconej przez korzystającego. W razie sprzedaży tej rzeczy, korzyść leasingodawcy wyznacza cena uzyskana ze sprzedaży (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2008 r., I CSK 354/07, OSNC-ZD 2008, nr D, poz. 116, z dnia 28 stycznia 2010 r., I CSK 216/09, nie publ., z dnia 14 lipca 2010 r., V CSK 4/10, OSNC 2011, Nr 3, poz. 29, z dnia 9 września 2010 r., I CSK 641/09, OSNC-ZD 2011, nr B, poz. 35, z dnia 26 października 2011 r., I CSK 715/10, nie publ., z dnia 13 stycznia 2012 r., I CSK 176/11, nie publ. i z dnia 12 grudnia 2013 r., V CSK 566/12, OSNC 2014, Nr 10, poz. 102).

Z omówionych powyżej względów, uznając apelację pozwanej za niezasadną, Sąd Apelacyjny oddalił ją, na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego, Sąd odwoławczy orzekł na zasadzie odpowiedzialności za wynik sporu, tj. w oparciu o art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 i 108 § 1 k.p.c., zasądając od pozwanej na rzecz powódki kwotę 5.400 złotych z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, w stawce minimalnej określonej w § 6 pkt. 7 w zw. z § 12 ust. 1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 490 ze zm.).